

Fővárosi Ítélőtábla Katonai Tanácsa
6.Kbf.82/2018/7.

A Fővárosi Ítélőtábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. év február hó 6. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t.

A parancs iránti engedetlenség vétsége miatt ... vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2018. szeptember 26. napján kihirdetett 43.Kb.29/2018/13. számú ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2018. szeptember 26. napján kihirdetett 43.Kb.29/2018/13. számú ítéletével ... vádlottat a Btk.444.§ (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő parancs iránti engedetlenség vétsége miatt emelt vád alól felmentette. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyról.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévő katonai ügyész fellebbezést jelentett be az elsőfokú ítélet ellen tényről tényre történő helytelen következtetés miatt, bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása érdekében. A vádlott és védője a kihirdetett ítéletet tudomásul vették.

A katonai ügyész előterjesztette fellebbezése részletes írásbeli indokolását, melyben arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítélőtábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a vádlottat mondja ki bűnösnek a Btk.444.§ (1) bekezdésébe ütköző parancs iránti engedetlenség vétségében, vele szemben a Btk.33.§ (4) bekezdésének alkalmazásával pénzbüntetést szabjon ki, illetve a soron következő fizetési fokozatba előre- sorolásra előírt várakozási idejét hosszabbítsa meg. A katonai ügyészi álláspont szerint az elsőfokú katonai tanács ítélete a Be.592.§ (2) bekezdés d) pontja szerint részben megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett. Az elsőfokú ítéletnek a parancs jogszerűtlenségére vonatkozó megállapításait vitatva, utalt 2015. évi XLII. tv. továbbiakban Hszt. valamint a továbbiakban a Rendőrségről szóló 1994. évi XXX. törvény rendelkezéseire kifejtve, hogy a szolgálati viszonyra vonatkozó törvény a jogok és kötelezettségek rendeltetésszerű gyakorlását és teljesítését, illetve a joggal való visszaélés tilalmát, míg a Rendőrségről szóló törvény a kapott parancsnak mindenkor teljesítésének kötelezettségét írja elő azzal, hogy a törvény az előljárói utasítások megtagadására kizárólag akkor biztosít lehetőséget, ha a parancs végrehajtásával a parancs címzettje bűncselekményt követne el. Ilyen adat pedig a

lefolytatott bizonyítás eljárás során nem merült fel. P.S. rendőr ezredes a szolgálati út betartásával közölte parancsát a vádlottal. Álláspontja szerint az a körülmény, hogy a kiadott parancsból nem derült ki az, hogy a vádlottnak legközelebb milyen szolgálati feladatot kell ellátni, illetve, hogy tisztázására irányuló kérdéseire a parancsot közvetlenül átadó személy nem tudott nyilatkozni, nem tette szükségtelessé annak végrehajtását. A vádlottal közölt parancs egyértelmű volt, végrehajtása a szolgálat érdekében állt. Utalt továbbá arra, hogy bár az elsőfokú bíróság igen részletes bizonyítást folytatott le annak tisztázása érdekében, hogy a kiadott parancs jogellenes volt-e, azonban az nem vezetett eredményre. Kifogásolta a katonai ügyész, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott vallomásait nem teljeskörűen értékelte, csupán az érdemi védekezést tartalmazó vallomásait vette figyelembe. Nem értékelte azonban a jelentését, valamint a tanúkihallgatási jegyzőkönyvből megismerhető nyilatkozatát. Álláspontja szerint ezek tartalmából pedig arra lehet következtetni, hogy a vádlott a kiadott parancs végrehajtását meg sem kezdte. Az ügyészi álláspont szerint ugyanilyen tartalmú nyilatkozatot tartalmaz 1.sz. tanú vallomása, melyre az ítélet indokolása ki sem tér. 2.sz. tanú az eljárás különböző szakaszaiban tett vallomásaiban úgy nyilatkozott, hogy nem emlékszik arra, hogy a vádlott a parancs közlésekor valamilyen problémát jelzett volna. Egyetértett a katonai ügyész azzal, hogy 3.sz. tanú az eljárás különböző szakaszaiban vallomásaiban, illetve a szembesítések során igen eltérő vallomásokat tett, ezért 2.sz. tanú vallomásait kellett volna a tényállás alapjául elfogadni. Az ügyészi vélekedés szerint a vádlottnak a rezidencián tárolt felszerelése a váltást szállító járműben akkor is elérhetek volna, ha abban 9 további személy a szokásos mennyiségű felszerelést tartalmazó táskával helyet foglal. Végül utalt a katonai ügyész arra, hogy a parancs iránti engedetlenséget az alárendelt nem csupán az előljárói akarattal szembehelyezkedve, hanem azt figyelmen kívül hagyva is elkövetheti. A bűncselekmény megvalósulhat úgy is, ha a kapott parancsot az alárendelt nem úgy, vagy akkor teljesíti ahogyan, vagy amikor azt teljesíteni köteles és képes.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF. 849/2018/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának 43.Kb.29/2018/13. számú ítéletét a személyi részi tényállás tekintetében a bűnügyi iratok tartalma alapján állapítsa meg, majd a jogkérdésre vont helyes következtetéssel mondja ki a vádlottat bűnösnek a Btk.444.§ (1) bekezdésébe ütköző parancs iránti engedetlenség vétségében, amelyért vele szemben megrovás intézkedést alkalmazzon.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete a Be.592.§ (2) bekezdés a) pontja szerint részben megalapozatlan, mert a katonai tanács a Be.561.§ (3) bekezdés b) pontjában írtak ellenére a vádlott személyi részét illetően nem állapított meg tényállást. Ez a mulasztás azonban a bűnügyi iratok tartalma alapján orvosolható, és annak részletes tartalmára vonatkozóan a másodfokú ügyészség indítványt tett. Ezen túlmenően azonban a másodfokú ügyészség álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács bár indokolási kötelezettségét teljesítette, azonban az általa rögzített történeti tényállás alapján a vádlott szándékára és azon keresztül bűnösségére – mint jogkérdésre – vont hibás következtetéssel büntető anyagi jogszabályt sértően mentette fel a vádlottat a parancs iránti engedetlenség vétsége miatt emelt vád alól. A másodfokú ügyészség átiratában hivatkozott a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV.tv. 11. és 12. §-aiban, valamint a Rendőrség Szolgálati

Szabályzatáról szóló 30/2011. (IX.22.) BM rendelet 90.§ (4) és (5) bekezdéseiben foglaltakra, mint az adott ügy eldöntése szempontjából kiemelt fontosságú jogszabályi rendelkezésekre, majd azt a történeti tényállásban foglaltakkal összevetve a vádlott mulasztásaként jelölte meg, hogy nem tett haladéktalanul jelentést előljárói felé, hogy öltözőszekrénye teljes kiürítésének elháríthatatlan akadálya van. Álláspontja szerint ezzel a vádlott belenyugodott a mulasztásába, a szolgálati parancs végre nem hajtásába, mely magatartása a függelmi viszonyt és a parancsot kiadó előljáró szolgálati tekintélyét is sértette, így a védett jogtárgy sérelme folytán veszélyes volt a társadalomra. A másodfokú ügyészség álláspontja szerint az elsőfokú ítélet történeti tényállásában rögzített magatartás alkalmas a bűnösség megállapítására a jogkérdésre vont helyes ténybeli következtetés levonása után. Utalt azonban arra, hogy az eddigi hivatásos szolgálatát jó színvonalon teljesítő vádlott cselekménye jelenleg már oly csekély fokban veszélyes a társadalomra, hogy vele szemben megrovás intézkedés alkalmazása is elegendő.

A védő a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsánál előterjesztette a Központi Nyomozó Főügyészség által bejelentett fellebbezésével, valamint a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványával kapcsolatos észrevételeit. Beadványában foglalkozott azzal, hogy kétséges, hogy a vádlott számára kiadott parancs jogszerű volt-e, hogy a vádlottal való közléskor az adott formában annak tartalma kellően világos volt-e. Utalt arra, hogy nem bizonyított, hogy az a vádlott által maradéktalanul végrehajtható volt, és álláspontja szerint a vádlott a parancsnak a lehetőségekhez képest részben eleget is tett. Utalt arra, hogy ezek a kétségek, illetve megállapítások az elsőfokú ítéletben rögzítetteknek is megfelelnek. Az első- és másodfokú ügyészség által az elsőfokú ítélet hiányosságaként megjelölt kifogásokra válaszolva kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása kellően részletes, logikai hibáktól és megalapozatlansági okoktól mentes. Ennek körében utalt arra, hogy 1.sz. tanú a parancs közléskor nem volt jelen, így vallomása részletes értékelésének elmaradása nem lényeges, az ügyészség még a tárgyaláson történő kihallgatását sem indítványozta. Álláspontja szerint, hogy a másodfokú eljárásban a Be.591.§-ában foglaltak szerint érvényesül a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma, így 3.sz. tanú és a 2.sz. tanú vallomásainak újraértékelése az elsőfokon eljáró katonai ügyész indítványának megfelelően nem történhet meg. Érvelése szerint az elsőfokú katonai tanács vizsgálta azt a körülményt, hogy a vádlottnak volt-e lehetősége arra, hogy a szolgálati váltást szállító buszban az összes felszerelését elszállítsa, a szekrényét teljes egészében kiürítse. Mivel a vádlottal a buszban utazó személyek száma és csomagjainak mérete nem volt ismert, ezért ezt a kérdést nem lehetett megválaszolni. Kifejtette továbbá, hogy figyelemmel arra, hogy a parancs több részből állt, és annak volt olyan része, amely feltételül a vádlott döntését szabta, így a kiadott parancs nem volt kellően világos. A védő beadványában igen részletesen foglalkozott a P.S. rendőr ezredes által kiadott parancs jogszerűségével, azzal, hogy az összeegyeztethető-e a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményével. Az írásbeli észvételei 2. pontjában foglalkozott a parancs teljesítésével. Kifejtette azon álláspontját, hogy védenca a szolgálat végén a szükséges szolgálati felszereléseit elvitte, a személyes tárgyainak a szekrényben hagyása pedig semmiféle hátránnyal nem járt, a szekrényre nem volt szükséges senkinek. Álláspontja szerint, ha bizonyítást nyert volna, hogy a vádlottnak lehetősége volt személyes tárgyait is elvinni, és ez kizárólag saját mulasztása folytán maradt el, magatartása akkor sem lenne bűncselekmény. A fenti okokra figyelemmel a védő arra tett indítványt, hogy a

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben, mert az ügyészi fellebbezés ténybelileg és jogilag is megalapozatlan.

A másodfokú nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség jelenlévő képviselője perbeszédében a másodfokú ügyészi átiratban foglaltakat tartotta fenn. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete egyáltalán nem tartalmazza a vádlott személyi körülményeit, amely azonban a rendelkezésre álló iratok alapján pótolható. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete alternatív érvelést tartalmaz. Kifejtette azon álláspontját, hogy az ügy egyszerűen eldönthető, annak megválaszolásával, hogy a parancs kiadásával az arra jogosult előljáró részéről szolgálati célból történő akaratnyilvánítás történt-e? A vádlotti magatartás akadályozta-e az előjárói akarat érvényesülését, illetve volt-e valamilyen akadálya a végrehajtásnak? Ha volt ilyen akadály, akkor ezt a vádlott jelentette-e? Végül arra a kérdésre kell válaszolni, hogy a vádlotti magatartás társadalomra veszélyes volt-e? A másodfokú ügyészi álláspont szerint ezek a kérdések igenlő választ kell, hogy kapjanak, amely közvetett módon benne van az elsőfokú bíróság ítélete alternatív indokolásában is. Ezért arra tett indítványt, hogy a másodfokú katonai tanács a vádlott bűnösségére vonjon következtetést, állapítsa meg a helyes jogi minősítést, és alkalmazzon megrovást a vádlottal szemben. Álláspontja szerint a vádlotti cselekmény csekély fokban veszélyes a társadalomra, az ilyen típusú cselekmények nagy része nem kerül bíróság elé. Lehetőség lett volna a jelen esetben is fegyelmi eljárásban elintézni, de a vádlott és az előljárója nem teljesen felhőtlen viszonya ezt nem tette lehetővé.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott védője perbeszédében fenntartotta a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsánál előterjesztett beadványában foglaltakat. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, az általa megállapított tényállás irányadó a másodfokú eljárásban. Így más helyes logikai következtetés nem lehetséges, csak az, amit a törvényszék katonai tanácsa levont. Amit az első- és másodfokú ügyész indítványoz az a felülmérlegelés tilalmába ütközik. Felhívta a figyelmet arra, hogy, amikor védencét meggyanúsították, akkor rögtön előterjesztették azt a védekezést, amely a parancs jogszerűségének tisztázására irányult. Az eljárás során a parancs jogszerűtlenségével kapcsolatos gyanút nem sikerült eloszlatni. Perbeszédében foglalkozott a parancs érthetőségével is. A vádlott ugyanis a 3.sz. tanú által közvetett utasítással kapcsolatban – mivel annak tartalma nem volt világos – rögtön kérdéseket tett fel, amelyet a jelenlévő közvetlen szolgálati előljáró sem tudott megválaszolni, ő is azt mondta, hogy ezt beszélje meg a parancs kiadójával. Foglalkozott továbbá a védő a parancs teljesíthetőségével is, utalva arra, hogy az elsőfokú ítéletben rögzített tényállás szerint nem zárható ki az, hogy a vádlott a parancsnak részben eleget téve a szolgálati felszereléseit a Készenléti Rendőrség objektumába levitte és a rezidencián csak a személyes felszerelési tárgyai maradtak. Néhány nappal később szabadidejében azokat is elszállította. Ilyen értelemben tehát a parancsot teljesítette, és mivel a felszerelési tárgyainak mennyisége, valamint a buszban rendelkezésre álló szállítókapacitás nem ismert, így nem is jelenthető ki, hogy lehetősége lett volna a felszereléseit teljes egészében elszállítani. A néhány nap időmúlás érdemi kihatással nem volt a parancs teljesítéséhez fűződő érdekre.

A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában csatlakozott a védője által előadottakhoz.

A katonai ügyész által bejelentett fellebbezés folytán a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590.§ (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörűen felülbírált.

A bűnösség megállapítására irányuló katonai ügyészi fellebbezés és másodfokú ügyészi indítvány nem alapos.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. Eljárási szabálysértésre az érdekeltek nem is hivatkoztak.

Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett.

A vádlott a tárgyaláson vallomást tett, melyben tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. Védekezést terjesztett elő, mely szerint a parancs tartalma számára nem volt világos, azt tisztázandó, arra rákérdezett, de nyomban nem kapott megfelelő választ. Arra csak a szolgálat leadása után péntek reggel az alosztályvezetővel történt megbeszélés során került sor. Védekezése során hivatkozott a felszerelés elszállításának akadályára, annak mennyiségére, illetve arra, hogy azokat a felszerelési tárgyait, amelyek a szolgálati feladatok ellátásához szükségesek voltak május 12-én reggel a csapatbusszal a K... úti objektumba leszállította.

Nem tévedett a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa, amikor a tényállást a vádlott vallomása alapján állapította meg. A vádlott a nyomozás során nem kívánt vallomást tenni, azonban írásbeli vallomást csatolt be, mely tartalmilag megegyezett a tárgyaláson tett vallomással. Egybehangzó volt továbbá a nyomozás során a Készenléti Rendőrség Ellenőrzési Szolgálatánál készült meghallgatási jegyzőkönyv anyagával. Az elsőfokú katonai tanács igen alapos bizonyítási eljárást folytatott le, melynek során a vádlotton kívül számos tanút hallgatott ki, más tanúvallomásokat felolvasással tett a bizonyítás anyagává, ismertette a rendelkezésre álló releváns okirati bizonyítékokat, ezen túlmenően pedig döntéséhez fényképfelvételek is rendelkezésére álltak. Az elsőfokú bíróság ítélete 3. oldal alulról a második bekezdésétől a 11. oldalig részletesen értékelte az általa megismert bizonyítékokat és meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért fogadta el a vádlott vallomását a tényállás alapjául, illetve, hogy miért nem látta megcáfolhatónak az egyéb bizonyítékok által a vádlotti védekezést. Helytállóan hivatkozott a parancs kiadásakor jelenlévő közvetlen tanúk részben ellentmondásos, részben információszegény vallomásaira, részben a vádlott teljes felszerelése elszállításának akadályára vonatkozásában objektív adatok hiányára.

Helytállóan hivatkozott azonban a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség arra, hogy az elsőfokú katonai tanács ítélete a Be.592.§ (2) bekezdés a) pontja szerint részben megalapozatlan, hiányos, mert a Be.561.§ (3) bekezdés b) pontjában előírtak ellenére nem tartalmazza a vádlott személyi körülményeit. Ezért a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Be.593.§ (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú ítéletben írt tényállást a vádlott személyi körülményei

tekintetében a rendelkezésre álló iratok alapján annyiban egészíti ki, hogy: „A vádlott szakközépiskolában tanult, ahol 1998-ban érettségizett, és autószerelő szakmát szerzett. 2014 és 2017 között a Nemzeti Közszerelési Egyetem Honvédtiszt Képző karán nemzetbiztonsági szakértői képesítést szerzett. 1999. július 1-től teljesít hivatásos rendőri szolgálatot, jelenleg a Készenléti Rendőrség állományában, mint helyszínbiztosító. Eddigi szolgálatát jó színvonalon teljesítette, 2 alkalommal szolgálati jel elismeréssel, egyszer soronkívüli előléptetéssel, 4 alkalommal jutalmazással ismerték el, fenytve nem volt. Havi illetménye 280.000,- Ft. Tulajdonát képezi egy v.i ingatlan ½ része, valamint egy személygépkocsi. 6.000.000,- Ft jelzáloghitel tartozása van. Nős, más személy eltartásáról nem kell gondoskodnia. Büntetőeljárás nem folyt ellene.”

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által ekként kiegészített tényállás már mindenben megalapozott, mentes a Be.592.§ (1) és (2) bekezdéseiben írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta.

Nem tévedett a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa, amikor ... vádlottat az ellene emelt vád alól felmentette.

A Hszt. (2015. évi XLII.tv.) 103.§-ban foglaltak szerint a hivatásos állomány tagja szolgálatteljesítése során köteles végrehajtani a szolgálati előljáró parancsát, a felettes rendelkezését, kivéve, ha azzal bűncselekményt követne el. A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV.tv. 12.§-ban foglaltak szerint a rendőr feladata teljesítése során köteles végrehajtani a szolgálati előljáró utasításait. A Rendőrség Szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX.22.) BM. Rendelet 90.§. -ban foglaltak szerint az utasításokat a szolgálati út betartásával kell kiadni. A rendőr az utasítás tudomásul vételét értettem szóval jelenti. Indokolt esetben a szolgálati előljáró köteles meggyőződni arról, hogy az alárendelt pontosan megértette az utasítást. Az utasítást az alárendelt ellentmondás nélkül kellő időben, és a legjobb tudása szerint hajtja végre.

Megállapítható, hogy a jelen esetben a parancs P.S. ezredestől származott, az a szolgálati út betartásával 3.sz. tanú csoportparancsnok útján került kiadásra a vádlott felé az alábbi formában. „Z..., van egy rossz hírem, a G. utasítására pakold össze az összes cuccodat, ami a szekrényedben van, és vidd le a KR-be, és dönts el, hogy innentől kezdve nyolc órázni akarsz vagy szabadságra menni.”

Nem kétséges, hogy a fenti utasítás nem felel meg a szabályszerű parancskiadás formai követelményeinek. Nem kétséges az sem, hogy a parancs tartalmának világossága, érthetősége szempontjából sem helyes, hiszen nyilvánvaló, hogy az előljárói akarat elsődlegesen arra irányult, hogy a vádlott a jövőben a szolgálati feladatait nem a rezidencián, hanem a Készenléti Rendőrség objektumában fogja ellátni, továbbá a parancs szokatlan módon, a parancs címzettje által eldöntendő választási lehetőséget is tartalmazott. Nem véletlen, hogy a vádlott a részére kiadott utasítást teljes egészében nem értette, annak tartalmára visszakérdezett, de 3.sz. tanú nem tudott válaszolni. Abban maradtak, hogy a parancs pontos tartalmát a vádlott G. rendőr őrnaggyal fogja tisztázni. Nem kétséges

azonban, hogy az utasítás lényeges elemei, így a jövőbeni szolgálatteljesítés helye és a szekrény kiürítésére vonatkozó előjárási akarat a vádlottban tudatosult a kapott parancsot megértette.

A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként nem került megcáfolásra az a vádlotti védekezés, hogy a parancsot annak nem teljesen világos volta ellenére, legjobb tudása szerint igyekezett nyomban teljesíteni, és a szolgálat ellátáshoz szükséges felszerelését a ... Rezidenciáról a Készenléti Rendőrség objektumába a szolgálat végén a szolgálatváltást szállító kisbusszal levitte. Az elsőfokú katonai tanács ítélete indokolásában részletesen foglalkozott azzal, hogy a vádlottnak volt-e lehetősége arra, hogy a szekrényében lévő személyes tárgyait is magával vigye, a szekrényét teljesen kiürítse. Kétséget kizáróan ez a kérdés sem volt megválaszolható, mivel nem volt ismert, hogy eredetileg mennyi felszerelés volt a vádlott szekrényében, illetve, hogy volt-e elegendő hely a járműben arra, hogy ne csak a szolgálati felszereléseit, hanem a szolgálat ellátása során szükséges személyes tárgyait is magával vigye. Ezen túlmenően a törvényszék katonai tanácsa foglalkozott azzal a kérdéssel is, hogy van-e társadalomra veszélyessége azon vádlotti magatartásnak, hogy a szekrényéből a személyes tárgyakat csak néhány nappal később a szabadidejében szállította el. Kitért továbbá az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában arra is, hogy jogszerű volt-e a vádlott részére kiadott parancs, utasítás, és vizsgálta, hogy ezzel összefüggésben a vádlott büntetőjogi felelőssége megállapítható-e.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor az elsőfokú ítéletben mintegy alternatív felmentési okokat, jogcímeket jelölt meg. A bíróság az igen alapos és részletes bizonyítási eljárást követően az általa megismert bizonyítékok helyes mérlegelése alapján rögzítette ítéletében azt, hogy nem cáfolhatóan a vádlott a további szolgálatának ellátáshoz szükséges felszereléseket magával vitte a fenti 24 órás szolgálat leadását követően. Az ilyen tartalmú megállapítást követően nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottat a Btk.444.§ (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő parancs iránti engedetlenség vétsége miatt emelt vád alól felmentette. A másodfokú bíróság az elsőfokú katonai tanács által ebben a körben rögzített indokolást annyiban egészíti ki, hogy a vádlott felmentése a Be.7.§ (4) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a Be.566.§ (1) bekezdés c) pontja alapján bizonyítottság hiányában történt.”

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezése is törvényes, ezért azt a másodfokú katonai tanács – helyes indokai alapján – helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának végzése a Be.605.§ (1) és (4) bekezdésein alapszik.

Budapest, 2019. február 6.

. Török Zsolt hb. ezredes sk.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros László hb. ezredes sk Dr. Belovai Henriette hb. százados sk.
előadó bíró bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának 43.Kb.29/2018/13. számú ítélete jogerős.

Budapest, 2019. február 6.

Dr. Török Zsolt hb. ezredes sk.
a tanács elnöke